

Анго Боянов

СЪРЦЕ НА ВЯТЪРА

© *Анго Боянов, автор, 2019*

© *Издателско ателие Аб*

ISBN 978-619-228-056-7

Анго Боянов

СЪРЦЕ НА ВЯТЪРА

Аб
*Издателско
Ателие*

София, 2019

*На Ана, чийто земен допир
ще ме топли и в Отвъдното*

ПОДРЕЖДАНЕ НА СЕТИВАТА

УРОК

*Нали си виждал
как зашеметените врабчета
си връщат радостта
след лятна буря:
оттърсват си крилата
и... политат.*

*Така човеците
от векове се борят
да влязат в радостта си.*

Но само някои успяват.

*Да. Само тези,
които са приели,
риска от разперени крила.*

НЕ СЪМ...

*Не съм аз този,
който ще продира сънищата ви.
Нито съм иглата,
която, хей сега,
ще ви приише чужда истина.*

*А колко тънък е ледът,
върху гърба на който
истината се пързала.
Особено когато си загърбил
ударите на сърцето.*

*Не съм аз този,
който ще ви заблуди
с една недоизмислена картина
от прищевките на залеза.
Нито ще ви наговарям
как да се разбирате
със собствения си тегел.*

*Аз само ще подреждам мислите,
разклатени от нечий пръст.
Пръстът, който прави по-човешки
полъха на вятъра.*

ЗАГАДКА ЗА УТРЕ

*Чуй времето – като бандонеон –
ту се разтяга, ту се свива.
Невидима е неговата грива,
необладан е неговия тон.*

*Какви ли чудеса се крият
под гънките на нервния му мех?
И кой решава, то, с непоклатим успех,
да се превръща в нашия убиец?*

СУТРЕШНА МОЛИТВА

*Събуди ли се вече? Дишай, дишай...
И да не те е грижа
по кой от всички пътища ще хванеш.
По който и да е – все ще се спреш
върху хълмистия релеф на ходилата си.*

*Не се учудвай, а привиквай
с трънливия им отпечатък.*

*Дори за миг не се замисляй
в успеха на доброто и на злото.*

*От крачката ти към самата свобода
и от крилата на безбрежния ти сън зависи
кой ангел ще те навести.*

ЗАКЪСНЯЛА МАНТРА

*Животът е смях.
Животът е плач.
Животът е сън
и цветът му се рони
с ленива ирония.*

*Животът е куха сериозност
с фалшиво изпято начало.*

*Животът е огнена бръчка
от живия лоб на всемира.*

БЕЗВЕТРИЕ

*Като дете ме караха
да благославям утрото.
А бях неук –
с отворени очи –
потъвах в кехлибарен блясък.
И отдалеч, в захласа си
дочувах
разпънатите звуци на природата.
Недоумявах:
будя ли се,
или просто – времето е будно.*

*И тъй –
заченат от възторзи,
от сън във сън,
между молитва и мотика
сам се доизмислях.*

*Но скоро се предадох –
осъзнах,
че думите ме доизмислят.
Не моите думи – чуждите –
като мухи,
наплюли холограмата
на собствения ми живот.*

*Какво разбирах аз
от думите на времето,
които ден през ден
чегъртаха ума ми
и го превръщаха в безвремие.
...И в послушина глухота.*

*А какво е нужно на едно глухарче,
за да политне към незнайното?
Една прилична доза вятър.*

*Но аз не обвинявам вятъра.
Напротив.
Аз го благославям
като най-достойното лекарство
за поредното ни изтрезняване.*

СВЯТ

*Започна ли със себе си да разговарям,
на ум ми идват всякакви езици.*

*Тревите, въздухът, пчелите,
дърветата,
цветята,
птиците
посвоему участват в моя мир.*

*И всичко живо ме разбира.
Без човеците...*

*Човеците са уморени
и предпочитат лесното общуване:
осиротели думи,
оредели мисли,
заучени усмивки, извърнати лица...
И още ред дежурни погледи,
предназначени за отдалечаване.*

ПРЕЖИВЯНЕ

*Колко много неща сме пропуснали,
орисани-залисани,
по младостта си.*

*Превръщахме прегръдките
в разпятие.
Летяхме и се приземявахме.*

*Диханието бе върхът
на нашто упование.
Не се бояхме от греха
и не разчитахме на прошката.*

*Обветрени от самочувствие,
заплитахме телата си в изкуство.*

*Мехурчетата от мечти и вяра
кръжаха между нас.
И бързахме
залисани-орисани
да ги прегърнем.*

*Понякога очите ни
изтръпваха от влага.
Заети със живеене,
каквото ни предлагаха.*

*И чак сега си пишем
кратките стихотворения.
Чрез преживяне.*

РЕЦЕПТА ЗА УСПЕХ

*Да преместваш живота
от ветровито
на проветриво място.*

*Да го ухажваш,
да го прегръщаш,
да го разпъваш...*

*И да не го вземаш
навътре...*

*Това е дозата:
Зрънце смирение,
ръждивосиня тишина
и тънък слух...,
за да превърнеш самотата си
в самотност.*

***

*“Поезията ще падне върху мене
като гръмотевица”
Мануел Бандейра*

*При мен не е така.
Тя идва често,
но винаги с дарения.*

*Понякога
се спира в слепоочието,
за да ми светне.*

... И ме оглежда разточително.

*После се провира –
ту в кръвта,
ту в костите.
Накрая ме пробожда...
Толкова учтиво,
за да си помисля,
че никога не си е тръгвала.*

БЕЗ ПАНИКА

*Размива се Животът.
Това задръстено начало
на съня.
Отдай му се,
увий се в него.
Изтръскай го докрай...
И никога не съжалявай,
че сам си го превърнал
в арена за илюзии.
Дори и повече:
в протяжно ежедневиe
на уморена проститутка.*

ПОГЛЕД НАГОРЕ

*От хиляди години се разхождам
сред сенките на непознатата случайност.
Вселената ми се присмива
и превръща
презрелият ми порив във фантазия.*

*Къде си, мозъчно съзнание,
да ме окъпеш
в протуберансите на утрешния ден?
И да ме посветиш
в прокълнатите тайнства на Ноцта.
Къде си бъдеще? Къде си минало?
Не съм ли аз човекът,
който ви събра
в една измама?
Не съм ли аз загадката,
която броди толкова години,
за да се добере
до вашта непреодолима разрешимост?
Уви!...
Все още се събуждам
върху остатъци от криво огледало,
а счупените му проблясъци
блажено и усърдно ме преследват.*

СЪВЕТ

*Не бързай към сърцето ѝ,
ако не си усетил,
че пътьом твоего сърце
не е омекнало.*

МИЛА МОЯ

*Бавно вървя към теб,
но, нима е лесно
да премина през всичките ти илюзии.
Да ги обикна
като неизбежна близост.
Мила моя...
А ти стоиш
от другата страна на безмълвието.
Готова да проникнеш
отвъд аромата
на изпръхналия ни живот...
Умиляваш ме.
И ме караш да си повярвам,
че съм твоя бог.
Или поне – твоята сродна душа.
Мила моя...*

ЗАКАНА

*Все някой ден
ще разтопя леда
на твойта зима.*

*Приготвил съм ти
няколко зрънца
от музиката на узял сусам,
лъжичка мед от долината на сърцето
и сноп от загоряло слънце.*

*Ще те разтворя в тях
и ще те имам.*

РАДОСТ

*Що за тъга е това?
Погледни изветрения сняг.
Не виждаш ли?
От сълзите ти
са поникнали кокичета?!*

ЕКСТАЗ

*Освободи очите ми
и влез дълбоко в тях!
Мини зад тях дори –
по памет да те дишам.*

*Бъди богинята на своя грях!
Бъди велможа и кошута
на собственото си безбожие!*

*А тъй безкрайни са маршрутите
на твоята кожа!*

ВАЯНИЕ

*Сърната в теб
се беше примирила
и цяла нощ
ръцете ми не спряха
като луна да те рисуват.
Прекапал бях.
Ала при изгрева разбрах:
не бе останала и капка
от тъмната ти половина.*

***

*Уж те прегръщам,
но се усещам, че се заигравам
с твоите невидими животи.*

*Полека–лека забелязвам
ранните филизи на срама ти.
А после – следи
и от синкопите на твоя страх.*

*Всичко е разместено
и тайнствено вибрира
върху пропускливата ти кожа...*

*Но затова ли те прегръщам –
взаимно да предпазим от избухване
задрямалите ни вселени?...*

***

*Как си се научила
с тайния език на тялото
да подклаждаш огън?*

*От озоновата факла на дъха си
ли го палиш?*

*Или някаква невидима прегръдка
се отърква по ръба
на моята отдаденост?
За да запламтиш...*

ДВАМА

*Прегърнати от страст –
телата изсветляват
и грейва хоризонта на очите...*

*Душите – овладяват своя ритъм,
поруменяват и потъват в сласт.*

*Хармония цари –
светът трепти от близост...
Желанията влизат в своята власт.*

*Разпънат цял от плът на жива кожа,
денят вибрира видим и възможен.*

ПИСМО

*Още се опитвам да превеждам
думите на самотата.*

*Между тях преливат
цели изречения за теб.*

Тайнствени и крехки са.

*Но аз преодолях каприза им –
разбрах кога потрепват.*

И провидях,

*че мога да ги съ-общя
единствено с нашепване.*

ЧАЙ

*Като коприва си... Така си мислех.
Макар мъхът ти и наболите ти фибри
да бяха твойта лековерна броня.*

От слабата коприва си...

*Издържаш само няколко прегръдки
докато пръстите на мъжките ми длани
полазват по гърба ти –
като пречупени клавиши.
Но приставах... Музиката им те грабва.
И чак тогава почвам да усещам
прилепчивия чар –
докато стигнем до Граала
със целебен чай...*

Пàри като за последно.

ТИ СИ...

*Разполовяваш ме.
И мислите ми,
и сърцето ми разполовяваш.
Като екватор си!*

*А аз без полюси не мога:
без студ и жега се усещам
като без крила.
Крилата на една и съща птица.
Но защо ли
тъй натрапчиво те припознавам:
ти си птицата.
Аз само се вторачвам във летежа ѝ.
И се забравям.*

РАЗПЯТИЕ

*Все по-уверено
навлизам
в забуления смисъл
на безкрайността.*

*И колкото по-трайно
я понасям,
толкова по-силно
любовта ми
попива в нея
и се разширява.*

ПОДРЕЖДАНЕ НА ХОРИЗОНТА

ТАНЦЪТ НА ПТИЦИТЕ

*Виж птиците –
с каква неповторимост плуват
сред разредената прозрачност
на озона.*

*И как се губят в танца,
за да удължат мига.*

*Дали единствено на тях е дадено
с летежа си да спират времето?*

Усещат ли крилата им?

*Как плавно се освобождават
от старата илюзия
за минало и бъдеще...
И как ни дават знак
и нашите сърца да затрептят
в дълбоко едновременно.*

МОЛИТВА В ПОНЕДЕЛНИК

*Благославям храната,
дошла от свещения хаос
и целувам всяка лъжица,
препълнена с нейния кълн.
Благославям вселенската мъдрост
и копнежа по земните истини.
Благославям самата любов –
годеница на всяко дихание.*

ВЗАИМНОСТ

*На Николай Майсторов –
художникът на сенките и дълбините*

*Природата ти е
като релефа
на земята:
ту извисена –
до избухване,
ту обладана
и смирена.*

До безкрайност...

*Усещам как се преповтаряте,
и как взаимно се преливат в теб
върха и равнината.
Как си обменяте дихания
и как се обяснявате
в любов.*

*И съм свидетел на сълзите ти
– позеленели –
от твойта заигравка
с Времето.*

*Природата ти е като
ненарисувана въздишка.*

ЧИЧО МИТРОФАН

*Той стигаше до “до” на третата октава
без да се препъне.*

*Гласът му обикаляше
като седефен бумеранг
по задните дворове на квартала.
А ехото прибираше възхитата
на благодарните съседни.*

*Изискано-пристоеен мъж
бе чичо Митрофан.*

*Когато едрото му тяло се полюшваше,
с отворени уши
вървахме след гласа му.
“Соренто” беше нашата парола
да наизлезем по балконите и да пригласяме.
“Соренто” беше нашето съгласие
да зърнем по-отблизо Свободата.*

*О, как нетърпеливо я очаквахме
ведно с тъгата лунна, как се молахме
и как потъвахме в безкрайната лагуна,
сред най-сребристите гондоли...*

*Така бе. Но след време
животът почна да се преобръща.
А гробът на обичния ни чичо Митрофан
сам заприлича на обърната гондола,
изпод която като пламък тлее и до днес
неговото горно “до”.*

ГЛАС

Пиши.

*Но по-далеч от тези,
които настървено се редят
да си мерят писмената.*

*Те – щом са стигнали до там –
не чакай да си мерят думите.
На тях им дай да си разхождат суетата,
да плуват в собствения си захлас
и разточително да се намразват.*

Пиши.

*Но писаното слово
е сън от други небеса.
И е невидим знак
понесъл мъдростта им.*

Той храни твойта лудост...

*А на човек това му трябва:
да се оглежда в лудостта си
и бавно да си спомня.*

ДВЕ ГУГУТКИ

*Как царствено пристъпват по перваза...
Едната се задъхва от напереност,
а другата –
разпръсква светъл бронз
от нежното си оперение.
Притихвам
и като на длан следя
как божията милост
ги учи на любов.*

КРАСИВИЯТ ЛУД

*Той пее от възторг,
или пък шепнешком будува.
От дявола обсебен,
какви ли не енергии го влачат.
Лишен от гладки дни –
преживя
живеца на отминали животи...*

*Посвоему разкрепостен,
неистово себичен,
единствено на себе си прилича.*

*Оригва се,
пърди,
нехае...
Но всеки миг
старателно се грижи
и за невидимата цялост на безкрая.*

КАПКА

*Дошла си от дъжда –
след лятна буря...*

*Не бързай да си ходиш
– яко дим – а уважи живота.
Приседни.
И пак бъди си капка.*

*Остави се – да се насладим
на нашите две природи –
на моята и твоята.*

Та ние сме една порода...

*Повярвай – само ние
сме най-препатилата
алфа и омега на народите.*

*Тъй много си приличаме,
тъй много се привличаме,
че от дълбоко вглеждане,
взаимно се изпихме.*

Но си оставаме в Живота.

*Дошли сме откровено да крепим
най-мъдрият залог.
... на онова прозрачно и безкрайно
кръговремие,
подпряло скута на Вселената.*

ПРИРОДА

Напира зимата.

*И все по-вяло гледа да дружи
с презгърбената си снага.*

От костите –

невидим калцият се рони.

В гърдите

глуха болка стяга,

а умът –

за кой ли път тъче заблуди...

И душата сляга...

... Дали ще уловиш мига

на нейното излитане?

ДЖАЗЪТ НА КЛОШАРЯ

*Трополят в ритъм
пръстите
върху ръба на овехтяла пейка...*

*Засилва се шумът,
синкопите прохълцват
и расте екстазът...*

*Колко ли смирение
е нужно на клошаря
да се загнезди
в собствената си несрета?
А от гърдите му
да хрипа песен,
по-тиха
от съня на тишината.*

***

*Нищо не премествай
от пейзажа.
Стига ти,
че ти си се преместил.*

***

*Виж как комините през май
въздишат
по издухания пушек.*

***

*Не съм болка, не съм.
Само се провирам през нея.
...За да изляза
от красивата ѝ страна.*

УРОК ПО МЕДИТАЦИЯ

*Като начало – не си играй с ума.
Прати го в някой ъгъл –
там да си кротува.*

Не питай нищо.

*Само се опитай
да скриеш под езика
всички думи.
И ако можеш –
прескочи го тихом-мълком...*

*От там нататък
следвай всеки звук
и всеки цвят.
Пропият ли се в тебе,
чак тогава
ще почнеш да се разширяваш.*

*А разширяването
е безплатно.*

ПЕЙЗАЖЪТ: ВИДИМ И НЕВИДИМ

*Каква оранжева илюзия е изгревът,
току-що отлепил се
от безкрая на вълните...*

*Така златисто-огнен е Духът
с безмълвие възпламенил
желанията на душата.*

ПРИВИЖДАНЕ

*Ако бях Епоха
щях да сложа светъл белег
върху невидимия лоб
на Времето.
А Време ако бях,
щях да отключа в себе си
най-благородните възторзи.
За да позлатя Епохата.*

*Сега съм само Сътн
и блуждая сред свърталище,
което
с монотонен ритъм и досада
до втръсване редува
ден и нощ.*

БОЖИЯ ЗАРЪКА

*Докато мислите
не те разпънат,
не бързай
да разпъваш думите.*

*Така и болката
ще спре
да се страхува
от Разпятие.*

СТИХОВЕТЕ

*Тези плахи упражнения
върху наболия мъх на душата,
тези лицеви опори
върху междуредието на унеса.
Тези остри диаманти,
които посичат петите,
те са капките кръв
върху чаршафа на Вселената.*

ХУДОЖНИК

*Мъка е
да влезеш в окото си.
Радост е
да провидиш с него.
И видяното
да оставиш на другите.*

ВЪЛНИ

*Морето всеки ден ме кани
смирено да преплувам
вселенската недоизказаност.*

ИЗПОВЕД

*Наизказах се.
И се наказах.*

МОТО ОТ МЕМОАРНА КНИГА

*Опишеш ли живота си
като История –
силно преувеличаваш.*

*Опишеш ли живота си
като Поезия –
силно си го съкратил.*

*А между тях –
надмогнала добро и зло –
ликува утаена мъдростта.
Позна ли я?*

ВЪЗПЯВАМ ТВОЯТА ОНЕПРАВДАНОСТ

*Няма друга плът,
по-слънчева от твоята.
На вид изглеждаш
коравосърдечна,
но знаеш как да се топиш
в заоблената сладост на целувката.*

*Защо ли тъй неблагодарни са
и тъй пренебрежителни към теб,
когато те одумват?*

*Обиждат сладостта ти,
обиждат мъдрата ти същност.
Обиждат Божията ти
предназначеност
на всеки да раздаваш всичко твое.*

*Дори и на свинете.
Тикво моя...*

ПЧЕЛА

*Между меда и жилото
е бездна от мистерии...
А ти, пчела, ликуваш всеки ден
в окръжност от цветя и аромат.
И само твоите сестри познават
езика на това кръжене.*

*Не е ли чудо, как от нищото
набъбват восъчните пити;
от танц и допир
и от усърдна Божия целувка?*

Невероятна си, пчела, недостижима!

*А кой ще обясни летящия ти унес,
слънчевия код на твойта всеотдайност
и благостта, която в нас пренасяш?*

*Между меда и жилото
е пълно със мистерии.*

ПРЕЧУПВАНЕ НА ВРЕМЕТО

Шаманите

прибраха вятъра в тъмница.

Те могат и да пресушат небето,

но се смилиха над лъчистите езици

и ги оставиха през облаци да светят.

Горките птици –

как от страх преглъщат

тъгата на любовните си песни...

Обречено на сенки есенни

от утре нищо няма да е същото.

БАЛКАНСКА НЕДОВЪРШЕНА

*Спомняш ли си?
Губехме се в гънките
на някакъв пришит ентузиазъм –
мазен и натрапчив.*

*А намерили се –
бързо се намразвахме,
дълбоко раздвоени
в компания от нискочела сган.*

*Сънувам още как бумтят
в ушите ми
разрушителните децибели на лъжата.*

*Но тях и днес не ги е еня,
че за да тупаш друг живот,
се иска мъдър прочит,
бавен ход
и вродено топлокръвие.
А времето не чака
времето е стръвно...*

Дори за миг не спира.

*Времето е мъст...
И много рядко вярва
на твоя Честен кръст.*

**СПОМЕН ОТ ЖИВОТА,
КОЙТО НАРИЧАХМЕ ХУБАВ**

*Ранните трамваи
отмъстително проскърцаха –
препълнени и тежко омагьосани
от все по-миризривите одеколони
на Надеждата.*

*А вечер –
уморени сенки –
остатъците от мечти
и от подпийнали стомаси,
отново заедно
присядаха на масата...*

*Преглъщаха по навик
и обилно се прегръщаха.
Докато пуснат ток.*

*Преди другарите
да вдигнат шалтера...*

СПОРЕД МЕН

*"Преди окото да може да вижда,
то трябва да отвикне от сълзи."*

Мейбъл Колинс

*Времето се е прокъсало...
Едва ли някой
ще се захване да го кърпи.*

*А пространството се свива,
за да ни подсказже
своята непредвидимост.*

*Виждаш ли, човече?
Сетивата се разтварят –
търсят смисъл.*

*А пространството се свива.
Хрипа,
в себе си се дави,
иска да остави памет
как тече живота...*

*Но животът се سماлява
и – по навик –
пак минава
през сълзата на окото.*

ШЕПОТ ОТ ИЗГРЕВА

*Свободата е дисциплина.
Свободата е тишина.*

*Седни в нея
заедно с роба си!
За да усетиш,
че робът си ти.*

*Разбра ли го?
Свободата е ветровито подножие.*

*А сега
лекувай крилото на гълъба,
докато литне.*

ПРОГНОЗА

*Пейзажът се огъва
от недоразумения:
слънцето страда от простуда
и никаква пролет не се задава...*

*Какво да му предсказвам на Живота?
Той дори не е сън,
а стоене нащрек.
До натикаване.*

*Той дори не е път,
а пропаст.
Завардени са всички изходи
от врани.*

*Господарите ни – все не са преяли
и гледат най-кръвнишки
на нашто недояждане.*

*Това е засега Животът:
престъпление,
в което хрисимо участваме.*

МИТИНГ

*Трупат се тълпите – сиво ято.
Вярват си,
че вкупом се обичат.
Как да бъда вашият приятел?
Аз съм вашето различие.*

*Как да вляза
с дявола в съдружие?
Виждам го –
ликува над главите ви.
Ще отмина –
тъжен и ненужен.
Друг е моят земен ритъм.*

БУНТЪТ НА БУКВИТЕ

*В държавата на буквите –
за кой ли път, дочух –
назрява
нощно бдение.*

*Съгласни срещу гласни –
ту разярени, ту унили
се препират.*

Битката клокочи.

*И все не могат да надскочат
онуй Съединение,
което прави Силата.*

И пак започва вой:

*"Макар че гласността е
повече от половин съгласие,
години вече изнемогваме в безгласност.
Не сме съгласни,
само да пригласяме
и да крепим властта
на няколкото гласни..."*

*Нали сме уж цвета на мнозинството
и винаги – в хармония с доброто –
да бъдем знаците по пътя,
сме орисани.*

Единство в мислите е нашата мисия."

*А азбуката –
от възможности трепти
и с пълен глас
зове,*

крещи

и моли...

*Тя не търпи посърнало безволие.
Тя не търпи такава безучастност...
И нека да е ясно. Нека да е ясно:
Тя е готова
ден по ден да защитава
честта на онемелите съгласни...*

*Простенват буквите –
приспани, сякаш са прокажени.
И нямат повече какво да кажат.*

***

*Небрежно хвърлен в някаква посока,
гневи се камъкът.*

*Не иска
да го бъркат с птица.*

*На камъка крилото
се нарича тежест.
Летежът му
е сраснал със Земята.*

ОБИДАТА

*Седяла дълго
в нечия глава,
една обида ме ухапа.
А после се загнезди
в моя слънчев сплит
като във собствена обител.
О, Господи,
нали не ме виниш,
че с болката си
я възхвалях
и кротко я увих в мълчание.
Докато си намери място
в Нищото.*

ЗМИЯТА В МЕН

*Усещам преишлените ѝ,
щом тръгне да се умотава на кълбо.
Тогава заприличва
на задрямало сърце.
По дишането си разбирам,
че е дошъл момента на опитомяване.
И бързам с мисъл да превърна
отровата на времето
в целебна музика.*

СЪРДЕЧНО-ТОКОВ УДАР

*Ех, пролетарии,
дошли от всякакви страни,
разбрахте ли с какви треви
ни омагьосаха?
Разбрахте ли какви безбуквени слова
ни шепнеха,
докато мътните води ни носеха
безбожно упоени?
Забравихме къде сме
и какво ни има.
Не се разбра
как ни товариха в режима
и тихом-мълком ни удари
най-дългото в живота
късо съединение.*

РАЗКАПВАНЕ

*Достигал си и много надалеч
в мечтите.*

Но връщането – тегне.

*Боли, че толкова години
безпаметно прегръщаш
захлупената свобода.*

*Нима е лесно да се примириш
с капаните на присадената реалност?*

*Презрян да се виниш
и – три пъти приспан –
да чакаш,*

и да чакаш,

и да чакаш...

Но чакането свърши. Свърши се играта.

*Дори и облаците вече
кръжат на празен ход.*

*Дори и те таят омраза
към случилия се живот.*

И капят. Безпросветно капят.

*Върху казана
на всеобщото разкапване.*

ПРЯКА РЕЧ

*Поисках истината да е мойта свобода,
но... сценаристите не спят
и настървено ровят по долапите
на святата ми неприкосновеност.
Тъй заработват хляба си...
И ме развеселяват
с дрезгавината на ръждив тромпет.*

ВСЕ ПО-...

*Все по-убъркан,
все по-неясен,
все по-ужасен
нараства бунтът в теб.*

*От другата страна на мозъка –
в коритото на спомена,
мечтите се топят,
надеждите се свиват.*

*Добрите помисли престават
да дават гъдел на сърцето...*

*И ето го
художникът-Живот –
кога вгълбен, кога разсеян,
той си е казал своето.
А четката му –
ей сега ще те превърне
в каквото си поиска:
в камък,
        в облак,
                в процеп на скала,
                        в забрава...*

*Забравата за него е
като завита на руло картина,
захвърлена в долапа.
В долапа има всичко,
видяно и купувано от панаирите.*

И ти си вътре.

*Все по-смалена гънка,
все по-изпитана сянка,
все по- ...*

НАХЛУЛИ ДУМИ

Пожизнено излишен.

А си тук. И дишаи.

*О, как те блазни тихия пейзаж
на тази извоювана излишност.*

Сега си вече ти. И само ти.

Докрай!

Сега, потънал до уши

в плантациите на духа,

понесъл вяра, благост и илюзии,

въздигай свободата!

И земния си сън въздигай...

До другия пейзаж.

ПОЛЕЗРЕНИЕ

*Когато се усетиш Сам
и превъзмогнал
капризите на всяко пълнолуние,
човекът в теб ще заговори
с присъщата си безподобност.*

*Тогавя чак ще разбереш
как трайно си се вплел
в неподражаемото огледало
на природата:
прозрачен и неповторим.*

*И нека те разчита
само който може.*

ПО СОБСТВЕНО СЪГЛАСИЕ

*Аз вече тъй отсъстващо живея,
че Азът ми дори
се губи в своя собствен Аз.*

Безумие?

Не. Който иска – ще ме разбере.

*Единствено човеците-хлебарки,
които любопитно щъкат,
но винаги са си на място,
те трудно вдяват.*

*И съжалително припяват
по гърчовете на измислената ни история
и по зачеркнатата вече география...*

Но нека, все пак, Господ да ги пази.

ЗАДЯВКА

*Времето е кацнало
върху перваза на очите
и се гледаме.*

*Аз се губя в неговата вечност,
то се хили в мойта мимолетност.*

*Сякаш сме се срещнали
пред скърцаща врата
и само си играем –
на влизане и на излизане.*

СЪБУЖДАНЕ

*Кратка е молитвата ми, Господи:
всеки ден да те усещам,
всеки миг да ми подсказваш,
че си в мене...*

ИЗПУСНАТА МИСЪЛ

*Само когато умът не участва,
се стига до правилни изречения.*

***

*За мене думите са раци
с много типала.
А Бог е влял изискан вкус
в сърцевината им.*

*За мене думите са
джаз и свобода.
Отдавна спрях да ги заключвам
в римувано танго.*

*Това са думите за мене:
полъх, дъх и мъх
от недовършени вселени...*

*Нали затуй съм тук –
да ги довършивам.*

***

*Тъй бавно се оттърсвам от незримото
макар да съм дошъл от него.*

*Така от мен ще се оттърси
времето – когато се въззема.*

*Тогава ангелите –
тези мъдри пеперуди,
ще се снишат в очакване.*

*Каква храна от видимия свят
ще им предложи мойта памет,
когато се въззема?*

СТАЯ

*Върху застланото със спомени легло,
дори да се изтегна само,
ще зажужжат видения като пчели през май.*

*Нима животът вече се е случил?
Нима е бил?
Нима се е стопил? От край до край?*

*Трепти пердето на прозореца
от разпилени драми.
Дори да се протегна само
мигом ще потъна
в отдалечения и тъй непреходен пейзаж
от сенки и самотност...*

*Но мога ли – след толкова обрати –
от тебе да се отрека, сърце препатило?*

*От днес – не сме си чужди,
нито пък излишни.
Ослушай се и чуй: душата диша, диша...*

ПИСАНЕ

*Прихванах ви, най-сетне,
необуздани до полуда изречения...*

*А само Бог владее
тайната ви ерес
да помни как проскързва
писеца на сърцето.*

*Прихванах ви
и мигом ви пристанах...
Сега е ред на вас
богоугодно да ми отмъщавате.*

***

*Есен е.
Все по-породна есен.
Младостта ми е задрямала
в скрежа на косите.
Но се помни.
И не бърза да отлита.*

***

*Има и такива дни:
небето ме задвижва
и все по-често се люлея
върху гондолите от облаци.*

ДЪЛБОКО ДИШАНЕ

*Само то изпълва с вяра
алвеолите на Свободата.
Само то разчиства пътя
и те учи на Любов:
най-естествената мярка
за дълбоко дишане.
Дишай, дишай –
щом си се събудил –
дишай!*

*Но не искай
друг да ти подсказва
пътя на Душата.
И не чакай от онези,
дето само дъвчат,
те да определят
колко е цената
на една въздишка.*

ОТЪРСВАНЕ ОТ СТРАСТИТЕ

*Махни се, Сатана!
Ти винаги си бил
придатъка на Бога.*

*Не се нагърбвай
с прекалената заблуда,
че си самият Бог.*

СВИТКА

*Ти, хаос мой,
заченат
да гневиш душата.
Ти, огън мой,
роден
да се превръщаш в зло,
не позволявай
дяволът да те надхитря.*

*Не позволявай
синкавите ти езици
да се гнездят в очи невинни,
или да стигат до устата,
която – вместо да мълви –
крещи...*

*Душата пак сънува Свобода,
ала светът отвсякъде я дебне.
Каква обречена несъвместимост,
каква прокоба за човеците...
Ти, хаос мой,
          ти, огън мой,
                  *ти – Отче наш...**

ПОДРЕЖДАНЕ НА ФЕВРУАРИ

ПРЕД КОВЧЕГА НА БРАТ МИ

*Сега се успокой:
душата вече знае
как да си хване пътя.
Не я ранявай повече
със земната си плът.
Не я обременявай...*

*Ти също знаеш: Няма смърт.
Не може и да има
при толкова слънца, звезди, вселени...
А аз, макар и просълзен
и вече – кръвно – по-самотен
не вярвам на пейзажа притаен.
Не вярвам даже и на опелото,
под нос изпято от дежурния безбожник.
И ми се иска да креця – втрещен, сиротен,
като оная черна птица...
Тя е свидетел и на твоята репетиция
в несполучливия театър на Живота.*

*От тук нататък синовете ти ще свикнат
наместо тебе – спомен да прегръщат.
Дано да се смирят,
да те запомнят и обикнат
до следващото ти завръщане.*

ПОЛИЧБА

*И след смъртта си, знам,
че пак ще дишам.
Неразбираемото тяло на природата
ще ме приеме като свой.*

*С учтив финес и друга мъдрост
ще съживи мечтите ми.
В най-подходящия им вид.
За да повярвам.*

*Аз винаги съм вярвал
в примамливата същност
на безкрая.*

ИНТЕРВЮ С МОРЯК

*Пътувах – вярно е.
И много светове видях.
Достигах делти на реки,
пресичах океани.
Какво разбрах
го знаят моят грях
и мойте рани.
Брегът по-рядко ме привличаше.
В стихии се възраждах –
те ме движеха.
Потъвах в Божия невинност,
обгрижван от русалки и луни.*

*Бях доверчив, възторжен и безимен,
а в любовта си – непоколебим –
дори пиян.
На сушата превързвах свойте рани,
с морето изповядвах моя грях.*

*Забравих да похваля ветровете.
Ах, ветрове,
от вас усетих
как да надмогвам всякакви злини.
Останалите тайни ги търсете
при моите русалки и луни.*

БУКИНИСТ

*Нима е лесно да си сам сред свои
и цял живот да бъдеш
събирач на непорочни мисли.*

*А някой ден –
те – мислите – да те издебнат
и с неподправена лукавост
да те въдворят
в подземията на клошаря.*

*Нима е лесно
да одумваш думите,
които от години са те хранили,
да ги събираш на дружини
и да ги раздираш,
и да съзираш в тях зрънцето мисъл
смяно?
Разбра ли вече – не е лесно.*

*Чак след това се появява Вечността.
Да те опее.*

ДОБРИТЕ ДУМИ

Сгъстяват се.

И стават все по-кратки.

Звук и следа

от нечие примигване.

То може да е от комар,

от бръмбър, от пчела,

дори от птица...

Все пак – да е знак от нещо живо.

Да кажем –

гъдел от усмивката на Бога.

НЕИЗЯСНЕНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА*

*“Аз нямам вече тяло, всичко имам аз.
Аз целият съм мирис, слух и осезание...”*

Иван Методиев

*Не всекиму е дадено
да се записва
по химията на Живота;
да влиза в тишината ѝ,
и да излиза от утробата
като завихрен вятър.
Подобно на пастир Вселенски,
да знае как да разговаря
със всичките треви, души и твари.*

*Не всекиму е дадено
да съчинява думи
с простота и мъдрост.
Да другарува
с най-онеправданите от тях.
Да ги превръща в озарение,
което да блести
дори в Отвъдното.*

---

* Експертиза за смъртта на поета: "Неизяснени обстоятелства."

*Не всекиму е дадено
да милва и обезсмъртява
всичко покрай себе си...
Накрая, сам – захласнат и обречен –
осиротял, в душата си да се сгъсти,
да коленичи пред Природата,
и да заспи сред живата ѝ вечност.*

ЧОВЕЧЕСТВО

*Къде сме тръгнали да бягаме,
щом буйните коси
на Слънцето
ни къпят в електричество?*

*Не ни приляга
безразсъдно да напуснем
утробата на материка.*

*Далечината е мираж
от недоказани пространства
и изкривено време...*

*Сега и тук
природата не би простила
да изоставим красотата на цъфтежа ѝ.*

*Сега и тук
природата ни храни с чудеса
от трепет и прозрачност.
Създадени от блясъка
тепърва ще си опознаваме мечтите.
И ще се губим от възхита
в градините
с узрели тайнства...*

*Сега и тук. И вече...
Къде сме тръгнали да бягаме
от нашата обреченост?*

ВЪПРОС

*А, ти, защо така
недоверчиво ме заглеждаш?*

*Та аз отдавна
съм изчистил любовта си
от мириса на тежка пот
и животинска похот...*

*И пак съм цял –
сред разреждения живот –
красив и независим.*

*А от нюансите на всеки допир
знам кога какво да искам.*

*Ако ти стиска –
доближи се!*

РАЗДЯЛА

*Сърцето, току-тъй
не иска да мирясва.*

*А между мен и теб
се е проточила
една вселена разстояние.
Кой ще я прескочи?*

*И кой ще се захване
отново да заплита
тая изтъняла прежда?*

*Единствено нощта,
която цял живот подрежда
обич върху обич.*

ПОЗДРАВ

*Добра ноц, ангели небесни!...
Вие пак не спите?
Очаквате от мен възхита
от вчерашния ден? Ще ви я дам:
Все пò съм жив.
          Все пò съм читав
и покрай вас –
все по-щастливо сам.*

ДРУЖНОСТ

*Съизживявам се
с цветята и пчелите,
с водата,
с въздуха
и със звездите.*

*Съизживявам се
с дъгата цветна,
с искрата в огъня,
с тъгата в мен...*

*Съизживявам се в съня –
безбрежно светъл
и притворено стаён.*

*Ти, съживителю,
на пътя ми орисан,
ти, поръчителю,
на земната ми мисия
с кураж ме обгърни,
с надежда ме миросай,
когато се огъвам пред въпроса
“Защо съм тук
и за какво будувам?...”*

МАНТРА ЗА СЪВЗЕМАНЕ

Къде са младостта и силата?

Къде са?

*Защо така – немилостив и хърбав –
си позволил денят да те прегърби
и удвои шамарите на стреса?*

*Защо на въздуха не позволиш
да се всели отново
в твоите алвеоли,
да се прегърнат
порив, мисъл, воля,
които хранят земната ти мисия?*

*Тъй необятни са и тъй красиви
хубавините на житейските пътеки...
Ослушай се. Огледай се.
И се познай, Човеко!
Не ти е ред, не ти е час
да си отиваш.*

РУЧЕЙ

*Ти – не от студ –
от бистрота трепериш.
И с лекота надмогваш
земното привличане.*

*Разпукваш се от нежност –
забълбуква песен
на камъни, мушици и кокичета.*

*Ти, ручей, млад,
ти – волност, сила и надежда.*

ПОДРЕЖДАНЕ НА ХАОСА

*Почакай, Миг,
докрай да те изпия,
да те усетя и да вляза в правия ти път –
тъй благодарно кратък...*

*Да проумея как звездите властват в мрака
и как магнезият пренася всички тайнства
в тунелите на мозъка и на гръбнака.*

*Почакай, Миг –
дочувам лунен звук.
Привиждам цвят – разлят
по кухините на небето.
Сред сноп от сенки виждам
как просветва
и как под свечерената дъга
мете небесния боклук.*

*Почакай. Толкова съм близко
до твоето разпрашаване.
Аз вече съм прашинка от тъга...*

*Почакай, Миг,
по-дълъг от Живота!*

РАЗТВАРЯНЕ

Как влязох в думите?...
Избраха ме сами.
И като рицар се увлякох с тях.
Не бях светец.
Не бях монах.
Аз всичко бях.

Привикнах да дочувам
в безкрайното пътуване
звука на думи с лъскави пера.

И днес се моля –
праведен и грешен
с треперещи ръце да среща
лилаво-изумрудените им крила.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПОДРЕЖДАНЕ НА СЕТИВАТА

Не съм...	/8
Загадка за утре	/9
Сутрешна молитва	/10
Закъсняла мантра	/11
Безветрие	/12
Свят	/14
Преживяне	/15
Рецепта за успех	/16
Без паника	/18
Поглед нагоре	/19
Съвет	/20
Мила моя	/21
Закана	/22
Радост	/23
Екстаз	/24
Ваяние	/25
Уж те прегръщам...	/26
Как си се научила...	/27
Двама	/28
Писмо	/29
Чай	/30
Ти си...	/31
Разпятие	/32

ПОДРЕЖДАНЕ НА ХОРИЗОНТА

Танцът на птиците	/35
Молитва в понеделник	/36
Взаимност	/37
Чичо Митрофан	/38
Глас	/40
Две гугутки	/41
Красивият луд	/42
Капка	/43
Природа	/44

Джазът на клошаря	/45
Нищо не премествай...	/46
Виж как комините през май...	/46
Не съм болка, не съм...	/46
Урок по медитация	/47
Пейзажът: видим и невидим	/48
Привиждане	/49
Божия заръка	/50
Стиховете	/51
Художник	/52
Вълни	/53
Изповед	/53
Мото от мемоарна книга	/54
Възпявам твоята онеправданост	/55
Пчела	/56
Пречупване на времето	/57
Балканска недовършена	/58
Спомен от живота, който наричахме хубав	/59
Според мен	/60
Шепот от изгрев	/61
Прогноза	/62
Митинг	/63
Бунтът на буквите	/64
Небрежно хвърлен в някаква посока...	/66
Обидата	/67
Змията в мен	/68
Сърдечно-токов удар	/69
Разкапване	/70
Пряка реч	/71
Все по...	/72
Нахлули думи	/74
Полезрение	/75
По собствено съгласие	/76
Задявка	/77
Събуждане	/78
Изпуснатата мисъл	/78
За мене думите са раци...	/79

Тъй бавно се отгърсвам от незримото...	/80
Стая	/81
Писане	/82
Есен е...	/83
Има и такива дни...	/83
Дълбоко дишане	/84
Отгърсване от страстите	/85
Свитка	/86

ПОДРЕЖДАНЕ НА ФЕВРУАРИ

Пред ковчега на брат ми	/89
Поличба	/90
Интервю с моряк	/91
Букинист	/92
Добрите думи	/93
Неизяснени обстоятелства	/94
Човечество	/96
Въпрос	/97
Раздяла	/98
Поздрав	/99
Дружност	/100
Мантра за съвземане	/102
Ручей	/103
Подреждане на хаоса	/104
Разтваряне	/105

Анго Боянов
СЪРЦЕ НА ВЯТЪРА

Българска
Първо издание

Редактор *Ана Боянова*
Снимки – личен архив на автора

„Издателско ателие Аб“
тел.: 02/ 981 06 12; 0888/ 21 86 44
e-mail: angoboy@abv.bg